

6. Lommelygten

Jytte har samlet børnene i en rundkreds. Alle kigger spændte på Jytte, der holder en tegning frem foran børnene. På tegningen er der et grønt monster, der smiler og vinker.

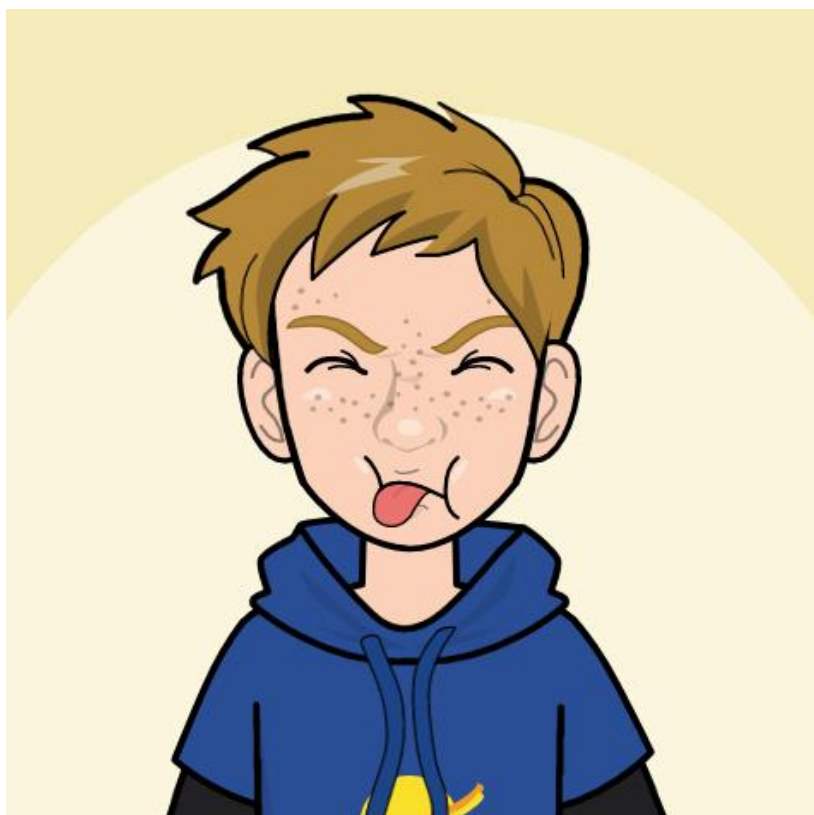
- Den her tegning har min dreng lavet, siger Jytte. Den har jeg gemt i min hjerteskat, fordi vi havde det så hyggeligt sammen, da vi sad og tegnede. Min dreng forklarede mig, at monsteret kun er sødt og hjælper, hvis noget er svært. Men nu er jeg spændt på at høre om jeres hjerteskatte. Hvad har I gemt af gode ting?
- Jeg har gemt, at Johan trøstede mig, da jeg faldt på legepladsen i går. Det gjorde mig glad i hjertet, siger Emma.

Det gjorde mig glad i hjertet, at Johan trøstede mig, siger Emma.

- Det kan jeg godt forstå, siger Jytte. Det var også rigtig sødt gjort af Johan. Han er en god kammerat.
- Og jeg har gemt, at min mor og jeg sad og kiggede på billeder af mig, fra da jeg var lille. Jeg var Så tyk, griner Johan og puster sine kinder op og ruller med øjnene, så de andre kommer til at grine.
- Jeg har gemt, at jeg fik Viktoria til at grine. Hun griner på sådan en sjov måde, siger Emil.
- Hiih,hi-hi,hiii! Du griner altså også selv på en megasjov måde, siger Viktoria – og så begynder de begge to at grine på en sjov måde, så de andre børn også kommer til at grine.

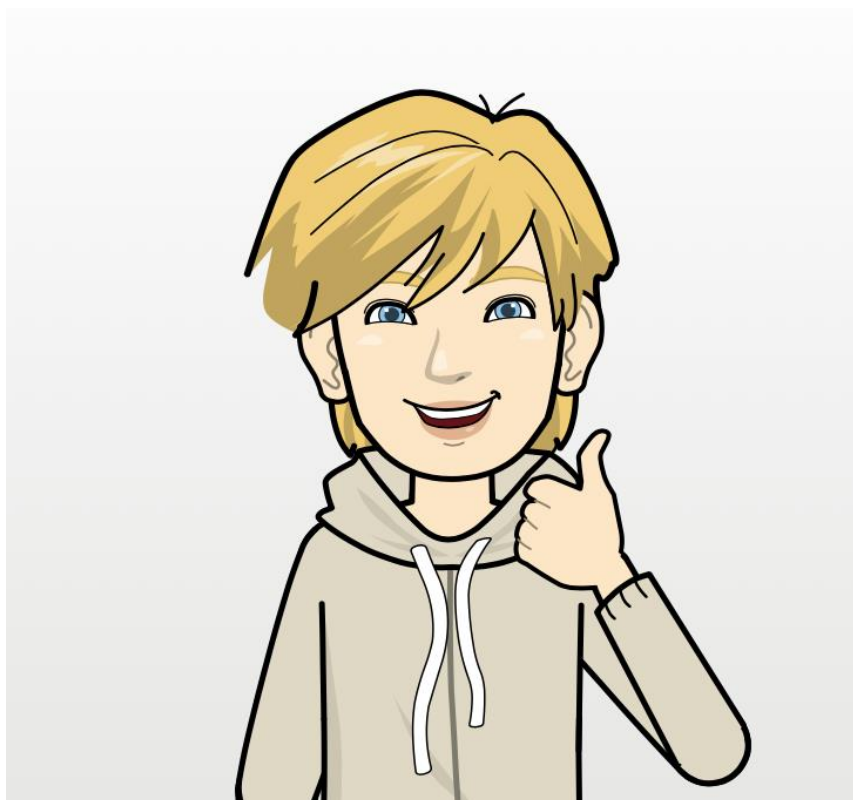
- Det gør mig helt glad at høre om alle de dejlige ting, I har puttet i jeres hjerteskattekister, siger Jytte. Nu er jeg spændt på, om I er lige så dygtige til den næste trædesten.
- Hvad er det egentlig for en? spørger Viktoria.
- OPTIMISME! råber professoren, der kommer styrtende ind i lokalet og hopper ind i rundkredsen, den sjette trædesten hedder Optimisme.
- Op-til-is-mand? Jeg kan godt lide is, siger Emma.
- Is er også noget af det lækreste, jeg ved, siger Professoren og slikker sig om munden. Men OPTIMISME kan man altså ikke spise. Det er en måde at tænke på! Hvis man er optimistisk, så tror man altid på, at det hele nok skal gå. Måske har I engang prøvet at få noget mad med i madpakken, som I ikke kunne lide.
- Urgh, ja! Det fik jeg i går. Jeg hader bare ostemadder, siger Emil og rækker tunge.

Jeg hader bare ostemadder, siger Emil.

- Men var der så ikke også noget andet med i madpakken, som du godt kunne lide? spørger Professoren.
- Jo-jo. Der var også en pålægs-chokolademad - og en müslibar til dessert. Emil smiler og slikker sig om munden.
- Lækkert! Og selvom man sommetider skal spise noget mad, man ikke er så vild med, så skal der nok komme noget lækkert mad med en anden gang. Hvis man er optimist, så er man rigtig god til at tænke på desserten og forestille sig, hvor godt det bliver, når man kan spise den.

- Er det ikke det samme som taknemmelighed? spørger Johan.
- Det minder i hvert meget fald om. Optimisme minder meget om de der ting, vi gemmer i vores hjerteskat. Men det her handler mere om at TRO på, at alting nok skal gå godt.
- Jeg tror ikke på Tandfeen, siger Viktoria.
- Det behøver du heller ikke for at være optimist, siger Professoren og holder en lille tænkepause. - Er der nogen af jer, der har prøvet at grave et stort hul? spørger hun så.
- Ja, ja, ja! råber børnene i munden på hinanden.
- OK. Så ved I også, at jo dybere hullet bliver, desto mørkere bliver der nede i hullet.
- Orv, ja! Jeg gravede engang et hul, der næsten gik til Kina, fortæller Johan stolt.

Jeg gravede engang et hul, der gik helt ned til Kina, fortæller Johan stolt.

- Hold da op! Så må du have været meget vedholdende, siger Professoren imponeret. Fortæl mig så: Var der mørkt nede på bunden af hullet?
- Det kan du TRO. Sort som kul.
- Uha! Det er altså ikke sundt for os mennesker at være nede i et sort hul. Vi har brug for lyset og solen.
- Men solen skinner jo ikke altid på os, siger Emma.

- Det gør den nemlig ikke. Sommetider er solen gemt bag en sky – eller måske er det nat. Men der er altså altid lys et sted. Og ellers må vi selv tænde et lys, siger Professoren og så hiver hun pludselig en stor lommelygte op ad sin taske.
- Måske har nogle af jer sådan en lommelygte eller en lille lampe derhjemme?
- Ja, jeg har en lille lampe ved min seng. Den ligner en raket, siger Viktoria.
- Og jeg har en lommelygte, der kan lyse hele mit værelse op, siger Emil.
- En optimist er rigtig god til at tænde sin lygte og finde nogle glade tanker frem. Og så opdager man måske, at der er en müslibar med i madpakken til dessert, siger Professoren og lyser sig selv ind i ansigtet, så man kan se hendes glade smil lyse op.

En optimist er rigtig god til at tænde sin lygte og finde nogle glade tanker frem.

- Men jeg har altså ikke en lommelygte, siger Emma bekymret.
- Jamen, du behøver slet ikke have en rigtig lygte for at tænde dine lyse tanker, siger Professoren alvorligt.
- Det forstår jeg altså ikke. Hvordan kan jeg tænde for mine lyse tanker? spørger Emma.
- Hmm... Er der noget, du er bange for?
- Mmm... Ja! Jeg er lidt bange for edderkopper! Emmas stemme ryster lidt.

Jeg er lidt bange for edderkopper! siger Emma.

- Det kan jeg godt forstå, siger Professoren og nikker. Jeg var også bange for edderkopper, da jeg var lille. Men heldigvis har jeg opdaget, at de slet ikke er farlige, og at de hjælper med at fange fluer.
- Hvis jeg så ser en kæmpe edderkop, kan jeg godt finde på at sige til mig selv: *'Hør her Professor: Nu skal du ikke grave dig selv ned i et dybt, mørkt hul. Lys med din lygte på alle de andre gange, hvor du har mødt en edderkop, der var så sød, at den næsten ikke kunne gøre en flue fortræd.'*
- Nåh-ja! Det passer, siger Emma. De edderkopper, jeg har mødt, har altid være søde overfor mig. Og deres edderkoppespind er vildt flotte.
- Der kan du bare se, siger Professoren og klapper begejstret i hænderne. Du er allerede i gang med at lyse på de gode ting ved edderkopper! Sådan tænker en rigtig optimist: Alting skal nok gå! Der er altid lys et sted.
- Det tror jeg på, siger Viktoria.
- Og det skal du endelig blive ved med at tro på! Tro kan flytte bjerge, som man siger.
- Kan TRO flytte et helt bjerg? spørger Johan og rynker panden.
- Nej altså ikke sådan rigtigt. Men prøv at tænke på to børn, der skal prøve at score et mål. Den ene tænker: *'Jeg rammer garanteret ved siden af. Det går helt galt'*. Den anden tænker: *'Jeg har øvet mig meget. Jeg tror godt, jeg kan score'*. Hvem tror I scorer?

-
- Ham der TROR på det, selvfølgelig! råber Johan.
  - Selvfølgelig! Det er meget lettere at score mål, hvis man tror på, at man kan. Det er derfor, man skal øve sig i at tænke lyse, glade tanker.
  - Men nu bliver jeg altså nødt til at lyse på mit armbåndsur. Uha, uha! Tiden er for længst gået. Kan I nu passe godt på hinanden? Husk at tro på det bedste. Der skal nok komme en lækker dessert til sidst. Hold fast i jeres lyse, optimistiske tanker, til vi ses igen.

De sidste ord er svære at høre, fordi de bliver råbt helt ude fra garderoben. Inden børnene får set sig om, er Professoren ude af døren. Lyset fra bilens forlygter rammer vinduet, da hun bakker ud fra parkeringspladsen og sætter afsted.